

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou v právní věci

žalobce: **V. H. T.**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. Věznice X
zastoupený advokátkou JUDr. Ivanou Žilinčíkovou
sídlem U Prašné brány 1079/3, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2025, č. j. MV-135793-4/OAM-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť šlo o další opakovanou žádost ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí považuje je za nesprávné, v rozporu se správním uvážením, neobjektivní, nespravedlivé a nezákonné. Žalobce popsal průběh předchozích řízení o udělení mezinárodní ochrany. Poprvé požádal o mezinárodní ochranu dne 22. 6. 2020. Žalovaný dne 16. 9. 2020 rozhodl, že se azyl dle § 12, § 13, § 14 zákona o azylu neuděluje, a zároveň nelze udělit doplňkovou ochranu dle § 14a a § 14b zákona o azylu pro existenci důvodů podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, jelikož byl žalobce vyloučen z okruhu osob, kterým může být na území České republiky (dále jen „ČR“) mezinárodní ochrana udělena. Důvodem bylo podezření ze spáchání zvlášť závažného zločinu, které se následně potvrdilo pravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze. Žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody na 9 let a k trestu vyhoštění na dobu 10 let pro spáchání zvlášť závažného zločinu neoprávněné výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami. Dne 26. 11. 2021 požádal žalobce opakovaně o mezinárodní ochranu. Řízení o jeho žádosti bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu, jelikož jeho opakovaná žádost byla posouzena jako nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť žalobce neuvedl a ani se neobjevily žádné nové skutečnosti, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení a svědčily by o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování, a zároveň stále trvají důvody pro vyloučení z okruhu osob, kterým lze udělit doplňkovou ochranu.
3. K napadenému rozhodnutí o posouzení třetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce namítl, že jsou dány důvody hodné zvláštního zřetele dle § 11a odst. 4 zákona o azylu, pro které by měla být jeho další opakovaná žádost vyhodnocena jako přípustná.
4. Žalobce namítl, že trest odnětí svobody v trvání devíti let již vykonal. Dále poukázal na to, že u něj nastala nová podstatná skutečnost, kterou žalovaný nezohlednil, a to náprava, polepšení a uvědomění si nesprávnosti svých skutků, pro které byl odsouzen. Žalobce na sobě pracoval, ve vězení úspěšně absolvoval vzdělávací programy, řádně plnil příkazy věznic a dozorců, přičemž mu nebyl po dobu výkonu trestu uložen žádný kárný trest. Naopak obdržel mnoho pochval a řádně pracoval.
5. Druhou novou a podstatnou skutečností, kterou žalovaný nezohlednil, je usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. Nt 411/2021, kterým bylo rozhodnuto, že žalobcovo vydání do Vietnamské socialistické republiky k trestnímu stíhání je nepřipustné. Žalobce k tomuto dodal, že Vietnam je zemí, kde nejsou respektována základní lidská práva a svobody, a z toho důvodu by mu zde hrozil trest smrti, případně jiné život ohrožující podmínky. Řízení, na základě kterého by měl být ve Vietnamu odsouzen, považuje za vykonstruované z důvodu svého působení ve vietnamské armádě.
6. Žalobce dále akcentoval, že má v ČR rodinu – manželku a dva syny. Obě děti se narodily v ČR a studují na základní škole. Manželka potřebuje k výchově synů pomoc a bez podpory manžela je nucena těžce pracovat, přičemž nemá na výchovu synů dostatek času.
7. Žalobce připomenul, že je v současnosti ve výkonu trestu odnětí svobody, ale splňuje podmínky pro podmíněné propuštění. Současně je držitelem pasu vydaném Vietnamskou socialistickou republikou, jehož platnost vypršela v roce X. Žalobce je přesvědčen, že nejpozději ke dni 1. 1. 2026, kdy vejde v účinnost novela trestních předpisů, bude propuštěn. Na den 15. 9. 2025 bylo nařízeno jednání u Okresního soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

v Mostě za účelem projednání žádosti o podmíněné propuštění. V případě propuštění z vězení a neudělení azylu či doplňkové ochrany by se žalobce ocitl v situaci, kdy by bez platného dokladu totožnosti byl podroben trestu vyhoštění, avšak vydání jeho osoby do Vietnamu není přípustné dle usnesení Městského soudu v Praze. Z toho důvodu považuje trest vyhoštění za nevykonatelný. Proto by měla být jeho žádost o mezinárodní ochranu posouzena jako přípustná.

8. Žalobce poukázal i na nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 9. 2014, sp. zn. III. ÚS 3101/13, a ze dne 7. 9. 2021, sp. zn. III. ÚS 788/21. Podtržené části citovaných nálezů hovoří o nutnosti posouzení rodinných poměrů a nápravy odsouzeného před přistoupením k výkonu trestu vyhoštění.
9. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, případně jej změnil tak, že se žalobci uděluje mezinárodní ochrana.
10. Žalobce ke své žalobě připojil důkazní materiál, který obsahuje přípis Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2025 č. j. 48 T 2/2025-21, jehož obsahem je sdělení, že v případě podmíněného propuštění nebude rozhodováno o žalobcově vzetí do vyhošťovací vazby. Dále předložil hodnocení Vězeňské služby ČR k žádosti o podmíněné propuštění ze dne 4. 2. 2025, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2023 sp. zn. Nt 411/2021, dle kterého je nepřípustné vydání žalobce k trestnímu stíhání ve Vietnamské socialistické republice, a rodné listy svých dětí a osvědčení o uzavření sňatku.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný popřel oprávněnost všech námitek, námitky neprokazují porušení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný připomněl, že posuzovaná žádost je již třetí v pořadí. Zmínil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2016, č. j. 78 Az 32/2016-18, dle kterého se v případech řízení podle § 11a odst. 3 zákona o azylu jedná o zjednodušenou formu správního řízení, ve které není třeba opakovaně rozebírat důvodnost jednotlivých azylových důvodů, nýbrž pouze posoudit, zda nedošlo k podstatné změně okolností, jež by odůvodňovala možnost opakovaného meritorního řízení. Žalovaný poukázal, že koncept opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany vychází z unijních směrnic, které zohledňují situaci, kdy je žádost podávána opakovaně, přičemž žadatel neuvádí žádné nové skutečnosti, které nemohl bez svého zavinění uvést již v předchozím řízení a které by svědčily o azylově relevantním pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Pobyt žalobce má být řešen v rámci řízení dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobce měl namísto podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany využít veškerých opravných prostředků, které mu zákon o pobytu cizinců poskytuje. Navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

12. Žalobce se prostřednictvím své právní zástupkyně obrátil dne 21. 8. 2025 na žalovaného s přípisem, který byl nadepsán jako „žádost o součinnost, sdělení stavu řízení, o vydání dokladu azylového žadatele“. Tento přípis obsahoval vylíčení skutkové situace žadatele. Popsal, že vydání žalobce do Vietnamské socialistické republiky k trestnímu stíhání je nepřípustné dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2023, sp. zn. Nt 411/2021. Dále je v něm uvedeno, že žalobci byl rozsudkem téhož soudu sp. zn. 48 T

2/2025 udělen trest vyhoštění z ČR, přičemž žalobce již podal návrh na obnovu řízení. V neposlední řadě je popsán stav, kdy je žalobce v současné chvíli ve výkonu trestu odnětí svobody a usiluje o podmíněné propuštění, podmínky splňuje. Z těchto skutečností žalobce dovodil, že se nachází v nezákonné a bezvýchodné situaci. Podání v dalším bodě obsahuje prohlášení žalobce, že má ve smyslu zákona o azylu zřejmý úmysl žádat o udělení azylu, zároveň se žalobce zavázal, že se do 24 hodin od svého podmíněného propuštění dostaví do přijímacího střediska, kde podá žádost o azyl. Žalobce rovněž požádal žalovaného o vydání příslibu, že v případě svého propuštění bude zajištěn a převzat členy orgánu mezinárodní azylové ochrany žalovaného a převezen do zajišťovacího centra pro uprchlíky. Zároveň žádal o vydání identifikačního průkazu žadatele o mezinárodní ochranu.

13. Žalovaný zaslal dne 26. 8. 2025 právní zástupkyni žalobce písemnou odpověď (doručena téhož dne), ve které sdělil, že s ohledem na znění prohlášení žalobce, že má v úmyslu podat žádost o mezinárodní ochranu, žalovaný ve smyslu § 37 odst. 1 správního řádu posuzuje toto podání jako žádost o udělení mezinárodní ochrany. Zároveň uvedl, že se jedná o již třetí žádost o mezinárodní ochranu a vysvětlil podstatu další opakované žádosti. Z důvodu, že se jedná o další opakovanou žádost, v souladu s § 87a odst. 3 zákona o azylu odmítl vyhovět žádosti o zajištění dopravy do azylového zařízení a vydání průkazu žadatele o mezinárodní ochranu. Uzavřel, že žalobce není povinen dostavit se do azylového střediska, přičemž mu z této žádosti neplyne právo pobytu na území ČR, ani překážka výkonu trestu vyhoštění.
14. Dne 27. 8. 2025 žalovaný vydal napadené usnesení, jímž se správní řízení dle ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavuje. Napadené rozhodnutí popisuje výsledky předchozích řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce.
15. Poprvé požádal žalobce o mezinárodní ochranu dne 22. 6. 2020 (sp. zn. OAM-329/ZA-ZA12-2020). Žalovaný vydal dne 16. 9. 2020 rozhodnutí, kterým žalobci nebyl udělen azyl dle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu a doplňkovou ochranu nebylo možné udělit pro existenci důvodů podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. V průběhu tohoto řízení vyšlo najevo, že žalobce je nejen důvodně podezřelý ze spáchání zvlášť závažného zločinu, nýbrž byl za zvlášť závažný zločin odsouzen rozsudkem zdejšího soudu ze dne 25. 5. 2015, sp. zn. 48 Z 2/2015, který byl následně přezkoumán rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 11. 2015, sp. zn. 11 To 71/2015. Žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody na 9 let a k trestu vyhoštění na dobu 10 let pro spáchání zvlášť závažného zločinu neoprávněné výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy dle § 283 odst. 1 a odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Z výkonu trestu byl podmíněně propuštěn rozhodnutím Okresního soudu v Mostě dne 10. 6. 2020. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 16. 9. 2020 vyložil pojem „závažný zločin“, v případě žalobce šlo o úmyslné jednání, trestný čin byl spáchán ve velkém rozsahu. Společenská škodlivost jednání nebyla shledána pouze v množství distribuované drogy, ale v dlouhé době páchání trestné činnosti a v četnosti jednotlivých útoků, ale zejména v počtu konzumentů drog, jímž pervitin žalobce postupně prodával, trestné činnosti se dopouštěl po předchozím uvážení a ze ziskuchtivosti, získal nemalé finanční prostředky, z nichž na území ČR žil. Veškerou trestnou činnost řídil a organizoval. Žalovaný posoudil závažnost jednání žalobce a dovodil existenci podmínek pro aplikaci vylučovací klauzule. S žalobou proti tomuto rozhodnutí nebyl žalobce úspěšný, Městský soud v Praze ji rozsudkem ze dne 15. 10. 2021, č. j. 4 Az 44/2020-63, zamítl.

16. Druhou žádost podal žalobce dne 26. 11. 2021 (sp. zn. OAM-164/LE-LE05-2021). Správní řízení bylo zastaveno dne 14. 11. 2022 podle § 25 písm. i) zákona o azylu, jelikož opakovaná žádost byla posouzena jako nepřipustná dle § 11a odst. 1 zákona o azylu, protože žalobce neuvedl a ani se neobjevily nové skutečnosti, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení. Zároveň stále trvaly důvody vyloučení dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Toto rozhodnutí obstálo i v soudním přezkumu u zdejšího soudu a Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 1. 2023, č. j. 4 Az 32/2022-27, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2023, č. j. 4 Azs 54/2023-37). Zde soudy jako novou skutečnost odmítly hodnotit tvrzení žalobce ohledně jeho rodiny a nezletilých dětí, když již v prvním rozhodnutí žalovaný zdůraznil, že rodinné vazby žalobce a přítomnost nezletilých dětí na území ČR nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Jako správný byl potvrzen i závěr, že stále trvají důvody vyloučení z doplňkové ochrany dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný i soudy se zabývaly žalobcovým tvrzením o nebezpečí kvůli vykonstruovanému procesu ve vlasti.
17. V nyní posuzované třetí žádosti dospěl žalovaný k závěru, že žalobce rovněž neuvedl žádné nové skutečnosti a ani nepoukázal na žádnou změnu okolností případu, které by svědčily o tom, že by mohl být vystaven pronásledování. Právní zástupkyně pouze zopakovala již hodnocené obavy z vykonstruovaného trestního stíhání ve Vietnamu. Za novou skutečnost dle žalovaného nebylo možné považovat uložení trestu vyhoštění, ani skončení platnosti cestovního dokladu. Za nové lze považovat pouze to, že žalobce podal návrh na obnovu řízení v trestní věci, v níž byl odsouzen k trestu vyhoštění, a že Městský soud v Praze konstatoval nepřipustnost vydání žalobce k trestnímu stíhání do Vietnamu. Nic z toho ovšem nesvědčí o nových skutečnostech, pro které by mohl být žalobce pronásledován z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo k hrozbě vážné újmy dle § 14a zákona o azylu.
18. V souladu s judikaturními požadavky se žalovaný rovněž zabýval důvody, pro které by vylučovací klauzule neměla být v tomto konkrétním případě užita. Z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 25. 8. 2025 správní orgán zjistil, že na fakt, že je žalobce pravomocně odsouzený, se nic nezměnilo. Správní orgán nezjistil žádné změny ve vztahu k otázce aplikovatelnosti vylučující klauzule, sám žadatel se k případným změnám okolností k posouzení klauzule nevyjádřil. Jediná změna nastala v tom, že od posouzení předchozí žádosti žalobce uplynuly téměř 3 roky. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře upozorňuje, že plynutí času a s ním související právní události mohou mít význam pro posouzení důvodu vyloučení a že je možné zvážit, zda byl žadatel za činy, které vedou k vyloučení, již dostatečně potrestán, a zohlednit dobu, která uplynula od výkonu trestu, chování žadatele od jeho účasti na činu, včetně doby strávené ve vězení, přitom platí, že čím závažnější byl spáchaný čin, tím menší význam tyto faktory mají. V dané věci uplynul delší časový úsek od spáchání zločinu, nicméně nově zjištěné skutečnosti naopak svědčí o tom, že aplikace vylučovací klauzule je stále zcela na místě, důvody jsou naopak ještě zesíleny. Z evidence rejstříku trestů vyplývá, že zatímco správní řízení o první žádosti probíhalo za situace, kdy byl jmenovaný podmíněně propuštěn z výkonu uloženého devítiletého trestu odnětí svobody, řízení o druhé žádosti v době, kdy sice již byl opětovně trestně stíhán, ale nebyl ještě odsouzen, v mezidobí byl nejen pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody na 2,5 roku odnětí svobody za spáchání zvláště závažného zločinu loupeže dle § 173 odstavec 1 trestního zákoníku a

zločinu vydírání dle § 175 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku, ale byl mu také nařízen výkon zbytku trestu odnětí svobody, z něhož byl podmíněně propuštěn, a který dosud nevykonal. Uvedených zločinů loupeže a vydírání se měl dopustit ve zkušební době podmíněného propuštění. Závažnost zločinu, který vedl k použití vylučovací klauzule, byla podrobně popsána v rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2020, nebezpečnost jednání se plynutím času nezměnila.

19. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil i informaci OAMP ze dne 23. 5. 2025 Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze které nezjistil, že by v zemi původu od posouzení předchozí žádosti došlo ke změnám, které by byly azylově relevantní v nyní posuzovaném případě.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) a § 32 odst. 9 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalovaný souhlasil s projednáním a rozhodnutím věci bez jednání a žalobce se na zaslanou výzvu ve lhůtě dvou týdnů nevyjádřil.
22. Podle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu: *„Pro účely tohoto zákona se rozumí další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou a všechny žádosti následující po ní za podmínky, že v řízení ve věci mezinárodní ochrany o 1. kterékoli předcházející žádosti bylo rozhodnuto tak, že se mezinárodní ochrana neuděluje nebo se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná, 2. druhé žádosti bylo vydáno rozhodnutí podle § 15, 15a, 17 nebo 17a, nebo 3. druhé žádosti bylo řízení zastaveno podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. a) nebo e).“*
23. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu: *„Podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.“*

24. Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu: „*Ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou.*“
25. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu: „*Doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.*“
26. Postup podle ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením. Případné nové skutečnosti musí být takového charakteru, že jde o podstatnou změnu okolností se vztahem k pronásledování nebo hrozbě vážné újmy a žadatel je musí uvést ve svém podání. Ne každá nová skutečnost tedy naplní tyto podmínky. Ministerstvo o režimu této další opakované žádosti rozhodne v „mikro“ řízení a řízení o žádosti buď usnesením zastaví, anebo žadatele vyzve, aby se dostavil k poskytnutí údajů k podané žádosti, což jasně indikuje, že ministerstvo žádost vyhodnotilo jako přípustnou a činí další kroky v řízení (srovnej komentář k zákonu o azylu CHMELÍČKOVÁ, Nataša a Veronika VOTOČKOVÁ. Zákon o azylu: Praktický komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer).
27. V rozhodnutí o první žádosti žalobce byla aplikována tzv. vylučující klauzule podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, jejímž smyslem je vyloučit poskytnutí mezinárodní ochrany (ve formě doplňkové ochrany) těm osobám, které se dopustily vážných zločinů.
28. Posuzováním přípustnosti opakované žádosti v případě, že v řízení o první žádosti shledal správní orgán existenci důvodů dle § 15 nebo § 15a zákona o azylu, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2020, č. j. 1 Azs 396/2020-37. Dovodil, že obecně nic nebrání tomu, aby i v takovém případě opakovanou žádost správní orgán posoudil jako nepřípustnou a řízení o ní zastavil, pokud se relevantní okolnosti v době od rozhodnutí o první žádosti nezměnily. Dále konstatoval, že při posouzení trvání důvodů vyloučení z doplňkové ochrany podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu má význam mimo jiné plynutí času a s tím související právní události, tento význam však bude tím menší, čím závažnější byl spáchaný trestný čin. Skutečnost, že plynutí času a s ním související právní události mohou mít význam pro posouzení důvodů vyloučení, potvrzuje i Evropský podpůrný úřad pro otázky azylu, podle něhož je možné v závislosti na vnitrostátní praxi zvážit, zda byl žadatel za činy, které vedou k vyloučení, již dostatečně potrestán, a zohlednit dobu, která uplynula od výkonu trestu podle toho, co je považováno za přiměřenou dobu podle norem EU, chování žadatele od jeho účasti na činu, včetně doby strávené ve vězení atd. Přitom platí, že čím závažnější byl spáchaný čin, tím menší význam tyto faktory mají (srov. Praktická příručka: Vyloučení, leden 2017, dostupná na <https://www.easo.europa.eu>). Je poté na žadateli, aby poskytl nutnou součinnost a spolupráci při prokázání skutečností nutných k posouzení uvedených okolností. Závěry citovaného rozsudku jsou konstantně následovány judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. usnesení ze dne 20. 1. 2023, č. j. 2 Azs 246/2022-37, či ze dne 13. 1. 2023, č. j. 1 Azs 239/2022-72).
29. Žádost žalobce se tedy musí zakládat na nových skutečnostech svědčících o tom, že nebyly dány důvody pro aplikaci vylučující klauzule, resp. že tyto důvody již dále netrvají. Aby žalobce mohl být se svojí žádostí o udělení mezinárodní ochrany úspěšný, musely by se nové skutečnosti a zjištění upínat k těmto původním důvodům neudělení některé z forem mezinárodní ochrany, v řízení o opakované žádosti je nejprve třeba

zkoumat a odůvodnit, zda tyto důvody nadále trvají (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2023, č. j. 4 Azs 125/2022-39).

30. Soud předesílá, že podání žalobce ze dne 21. 8. 2025 nazvané „žádost o součinnost, sdělení stavu řízení, o vydání dokladu azylového žadatele“ žalovaný posoudil podle obsahu jako žádost o udělení mezinárodní ochrany, v žalobě k této interpretaci projevu vůle nebylo nic namítáno, soud tedy vychází ze skutečnosti, že tímto podáním žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany.
31. Žalobce v žalobě uváděl, že nové skutečnosti spočívají v tom, že žalobce již uložený trest vykonal, žalobce se napravil, očekává podmíněné propuštění, neboť se polepšil, bylo rozhodnuto o nepřipustnosti vydání žalobce k trestnímu stíhání do Vietnamu, byl mu však též uložený trest vyhoštění, žalobce tu má manželku a děti, dne X vypršela platnost jeho pasu, žalobce se po propuštění ocitne ve složité pobytové situaci.
32. Ve smyslu citované judikatury tedy mohlo být podstatné, že žalobce měl být dne 15. 9. 2025 podmíněně propuštěn, neboť se polepšil.
33. Žalovaný obstaral opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 25. 8. 2025, zvážil časový odstup od spáchané trestné činnosti i od poslední žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný zdůraznil, že žalobce byl dne 10. 6. 2020 podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody (kvůli kterému byla aplikována vylučující klauzule), v době podmíněného propuštění spáchal další trestnou činnost (dne 30. 10. 2021), a to loupež a vydírání, byl odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 6. 12. 2022 k trestu odnětí svobody 2,5 roku. Žalovaný uzavřel, že závažnost zločinu, který vedl k použití vylučovací klauzule, byla podrobně popsána v rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2020, nebezpečnost jednání se plynutím času nezměnila.
34. S těmito závěry se soud zcela ztotožnil. Žalobce zejména argumentoval tím, že se polepšil, proto bude dne 15. 9. 2025 propuštěn. Žalobce následně soudu nedoložil, zda k jeho propuštění skutečně došlo (pro úplnost soud dodává, že je mu z úřední činnosti známo, že nikoliv, žalobce je stále ve výkonu trestu odnětí svobody). Pokud jde o dokumenty hodnotící chování žalobce ve výkonu trestu, soud konstatuje, že skutečnost, že žalobce ve výkonu trestu s ostrahou plní stanovený program zacházení, proniká do základů českého jazyka, plní finanční závazky, pracuje jako ruční balič, v roce 2023 mu byly uděleny tři pochvaly a v roce 2025 jedna pochvala a přes drobné nedostatky převážně své povinnosti plnil, není v žádném případě natolik významnou skutečností, aby bylo možné uvažovat o změně náhledu na použití vylučovací klauzule. Z hodnocení osoby žalobce též vyplývá, že žalobce nevyhledal spolupráci s Probační a mediační službou ani s nevládní či neziskovou organizací. Pokud byla hodnocena jednotlivá rizika, ve vztahu k jeho osobnosti a chování je uvedeno, že je dáno riziko vysoké (v oblasti dynamického faktoru), žalobce necítí žádnou zodpovědnost za trestný čin, za který je ve výkonu trestu. V hodnocení je též uvedeno, že žalobce se vědomě a opakovaně vyskytuje na rizikových místech a dostává se do rizikových situací. Při řešení náročnějších situací ojedinele selhává, je-li situace negativně ovlivněna okolnostmi. Nezodpovědné chování se v životě odsouzeného opakuje. Pravidla a normy porušuje opakovaně, je iniciátorem takových situací.
35. Soud konstatuje, že v případě žalobce by teprve delší pobyt mimo výkon trestu odnětí svobody mohl naznačit, zda je na místě přistoupit k přehodnocení závěru o nutnosti použít vylučovací klauzuli. Jeho odsouzení za drogovou činnost je stále nutno brát

v potaz, zejména i s ohledem na skutečnost, že se žalobce v době podmíněného propuštění po relativně krátké době (rok a čtvrt) dopustil další závažné úmyslné trestné činnosti, není zřejmé, zda u žalobce vůbec proběhla nějaká sebereflexe a uvědomění si závažnosti spáchané trestné činnosti. V hodnocení závažnosti drogové činnosti soud odkazuje na první rozhodnutí žalovaného, tomuto nelze nic vytknout.

36. Pokud se žalobce domáhal postupu podle § 11a odst. 4 zákona o azylu, jeho argumentace je obdobná jako v minulé žádosti, městský soud se v rozsudku č. j. 4 Az 32/2022-27 zabýval otázkou, zda tvrzení žalobce mohou představovat důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 11a odst. 4 zákona o azylu, a shledal, že nikoliv. Připomenul judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019-74, dle kterého: „*při rozhodování podle § 11a odst. 4 zákona o azylu postupuje Ministerstvo vnitra podobně jako v případě § 14 tohoto zákona, jelikož i v § 11a odst. 4 je užito kombinace neurčitého právního pojmu („důvodů hodných zvláštního zřetele“) a správního uvážení („ministerstvo může“). Není nezbytné v rozhodnutí ministerstva výslovně uvést, že neshledalo důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, pokud všechny okolnosti, které vedle toho, že musely být zkoumány (a byly zkoumány) jako údajné nové důvody tvrzené žadatelem o azyl, by mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, byly v rámci řízení o opakované žádosti vzaty v úvahu ve své skutkové dimenzi (ministerstvo zkoumalo, zda jsou stejné, anebo nové proti důvodům v žádosti předešlé) i v dimenzi právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry žadatele. Pokud ministerstvo dospělo k závěru, že není důvodu měnit něco na hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, implicitně shledalo, že případ žadatele je případem běžným, neobsahujícím zvláštní, mimořádné, předem typově nedefinované (nebo obtížně předvídatelné) důvody, které by měly vést k uplatnění svého druhu mimořádné klausule pro mimořádné okolnosti, již zmocnění ke správnímu uvážení ve zmíněném ustanovení je.“ Na základě kasační stížnosti, kterou ve věci podal žalobce, se k tomuto případu vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2023, č. j. 4 Azs 54/2023-37, ve kterém závěry zdejšího soudu potvrdil, v případě žalobce nebyly dány důvody hodné zvláštního zřetele.*
37. Žalovaný nyní v napadeném rozhodnutí stručně uvedl, že žádný důvod hodný zvláštního zřetele neshledal, v napadeném rozhodnutí se nicméně situací žalobce celkově zabýval podrobně, ve vztahu k aplikaci § 11a odst. 3 zákona o azylu hodnotil i pobytové obtíže žalobce, zabýval se i otázkami souvisejícími s odsouzením žalobce. Žalovaný vzal na vědomí možnost podmíněného propuštění a měl k dispozici též posudek Vězeňské služby, zjevně možnost podmíněného propuštění a okolnosti nápravy žalobce nepovažoval za natolik významné, aby odůvodňovaly postup dle § 11a odst. 4 zákona o azylu. Soud též zohlednil, že žalobce výslovně až v žalobě prezentuje možnost podmíněného propuštění a svou nápravu jako natolik významné skutečnosti, pro které by měl být aplikován § 11a odst. 4 zákona o azylu. Soud k odůvodnění žalovaného doplňuje, že žalobce je stále ve výkonu trestu odnětí svobody, jeho chování ve vězení nelze dle názoru soudu hodnotit jako přesvědčivé polepšení, ani v této okolnosti soud nespatřuje důvod zvláštního zřetele hodný.
38. Lze pro úplnost dodat, že z obsahu správního spisu, z předchozích rozhodnutí žalovaného a následně i z rozhodnutí soudů je zřejmé, že obavy z politického pronásledování prostřednictvím vykonstruovaného trestního stíhání, rodinná situace žalobce a uplynutí doby platnosti cestovního dokladu, byly již řešeny, žalovaný správně uzavřel, že jde stejný okruh skutečností, které žalobce uvedl již v předchozích žádostech,

žalobce k těmto důvodům žádné nové skutečnosti netvrdí. Zároveň nejde o skutečnosti, které by mohly změnit náhled na použití vylučovací klauzule.

39. Soud konečně odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2023, č. j. 4 Azs 54/2023-37, ve kterém se Nejvyšší soud zabýval problematikou zásady non-refoulement ve vztahu k žadatelům o mezinárodní ochranu, kteří jsou vyloučení na základě vylučovací klauzule pro spáchání závažného zločinu. Nejvyšší správní soud připomněl článek 33 odst. 2 Ženevské úmluvy, který zásadu non-refoulement definuje, přičemž se v něm uvádí, že *„výhody tohoto ustanovení však nemohou být požadovány uprchlíkem, který z vážných důvodů může být považován za nebezpečného v zemi, ve které se nachází, nebo který poté, co byl usvědčen konečným rozsudkem ze zvláště těžkého činu, představuje nebezpečí pro společnost této země“*. Nejvyšší správní soud poté dovodil, že i osobám, u nichž jsou aplikovány vylučovací klauzule, se zásady non-refoulement dostat musí, avšak žalovaného, který rozhodl o vyloučení stěžovatele z doplňkové ochrany, tato povinnost v řízení o udělení mezinárodní ochrany nestíhá (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2021, č. j. 8 Azs 192/2020-48). Žalovaný tedy postupoval správně, pokud žalobce odkázal na instituty zákona o pobytu cizinců, ve kterých je zásada non-refoulement rovněž uplatňována. Pobytová nejistota není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.
40. Pokud jde o citované nálezy Ústavního soudu, soud v tomto řízení nemůže přezkoumávat rozhodnutí trestních soudů při ukládání trestu vyhoštění.
41. Ohledně navrhovaných důkazů soud konstatuje, že byly již součástí správního spisu, nebylo tedy nutné je provádět k důkazu při jednání soudu. Rodné listy dětí a osvědčení o sňatku pak soud neprováděl k důkazu z důvodu, že rodinná situace žalobce není sporná a není ani pro rozhodnutí soudu v nyní projednávaném případě relevantní. Soud již rodinnou situaci žalobce posuzoval v řízení o první žádosti žalobce (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2021, č. j. 4 Az 44/2020-63) a opětovně v řízení o opakované žádosti žalobce (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 1. 2023, č. j. 4 Az 32/2022-27).
42. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná [§ 32 odst. 8 písm. a) zákona o azylu].

Praha 28. listopadu 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

